

det er passeret, og da var Valgbestyrelsens Formands Erklæring den, først med Hovedrysten og dernæst med Ord, at Herr Pederfen ikke kunde faae Ordet, og der var ikke Tale om, at han kunde faae Ordet for en kort Bemærkning, saaledes som Tilfældet var ved Valget i Årsens 1876. Der var altsaa to Grunde, som efter min Opfattelse af en Kandidats Pligt og af en Valgdirektørs Pligt bød, at Herr Pederfen kom til at udtale sig. Den ene Grund var, at Gjenstanden for Forespørgselen var et Anliggende, som i høieste Maade interesserede Valgkredsen, og den Anden var, at Modkandidatens Svar var særdeles irriterende og udæstende, af en saadan Befæffenhed, som jeg i det Mindste aldrig har mødt det paa min Valgtribune i 30 Aar. Dertil kommer, at den seirende Kandidat fortæller i sin egen Avis, at dette skarpe Svar indbragte ham Bifald. Naturligvis maa Svaret altsaa kunne antages ogsaa at have skaffet ham Stemmer, og netop dette maatte jo Valgbestyrelsens Formand lægge Mærke til. Valgbestyrelsens Formand er jo til Stede for at opfatte, hvorledes det gaar til, og dersom en Taler vinder Bifald, maa han jo vide, at det var Band paa Valgernes Mølle, som der kom frem, og han maa da ogsaa tage Hensyn dertil ligeoverfor Modkandidaten. Det ærede mindste Mindretal (Berg) bemærkede igaar Noget om, at Herr Pederfen ikke have taget Forbehold om Klagen. Jeg tror, at det er meget usædvanligt, at der tages et saadant Forbehold strax. Saa vidt jeg har bemærket, er der ikke under en eneste af de Valghandlinger, som der er kommet Klage over her efter den 3die Januar, taget noget Forbehold, under selve Valget. Jeg tror, at Klagerne ere alle komne efter nærmere Overveielse af dem, der mente, at Valgloven var tilfidesat, og jeg tror heller ikke, at man tør bebrejde Herr Pederfen Noget i denne Henseende, da Valgloven Intet foreskriver derom. Jeg mener fra mit processuelle Standpunkt, at det var noget ubetimeligt og temmelig lidet sigende, naar det ærede Mindretal drog en Sammenligning fra Appellation og Adviescens i Retsfager. Jeg tror slet ikke, at det passer her. Det er, som der blev sagt igaar, ikke en Sag imellem to Mænd, der forhandlede i Årsens; det er en Sag mellem to Partier, og derfor siger jeg: er der begaaet Feil ved Valget i Årsens — og det indrømmes jo af det ærede Mindretal og ligesaa af den ærede kjøbenhavnske Rigsdagsmand, som har stillet Indbringingsforslag, (Bille) — saa kan den kun oprettes ved, at der gives Partierne Udgang til at maale Kræfter med hinanden engang igjen. Det er derfor ganske rigtig, at en saadan Feil bør bringe Valgkredsen paa Benene igjen. I denne Henseende er jeg ogsaa uenig med min ærede Ven i Mindretallet (Berg). Er der kun 12 Stemmers Forskjel mellem den Seirende og den Faldne, da er Forskjellen saa ringe, at Feilen maa give den faldne Kandidat Ret til at

prøve, om han kan faae Regres, og det er det, jeg tror, vi skulde Herr Pederfen af Hensyn til, at Valgloven lægger den endelige Afgjørelse i vore Hænder. Herr Pederfen seirede ved Raaringen; men ved den navnligste Afstemning tabte han med 12 Stemmers Minoritet. Dersom der er nogen Uleilighed ved et nyt Valg, kommer det paa Valgdirektørens Regning og ikke paa den faldne Kandidats. Vi skulde ham Bestyttelse, og derfor stemmer jeg for, at Valget, saaledes som det er faldet ud, forkastes.

Solstein-Ledreborg: Jeg havde egentlig ikke tænkt paa at tage nogen synderlig Del i denne Debat, hvor saa mange fremragende Mænd fra forskjellige Sider have givet deres Indlæg; men jeg nødsages dertil, da jeg ser, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) igaar har gjort et nyt Forsøg paa at vaffe sit Parti rent fra de Bedrifter, det har begaaet i Årsenskredsen (Bille ler.) Ja, det ærede Medlem kan le siden, hvis han overhoved vil le, men jeg tror, at han gjør bedre i slet ikke at indlade sig derpaa. Jeg ser mig altsaa nødsaget til at gaa noget tilbage til de Ytringer, jeg dengang har gjort, og tillige belyse, hvad det ærede Medlem tillod sig at fremkomme med. Jeg ser mig saa meget mere opfordret til atter at komme tilbage til, hvad jeg ved Valgbrevets 1ste Behandling sagde om de Ytringer, jeg var fremkommen med i Årsens, som jeg ser, at der er enkelte af de Herrers Organer — det er muligt, det er dem, der gaa paa To, en And er det i hvert Fald — der have søgt at udbrede, at jeg forrige Gang var gaaet fra denne Udtalelse. Det er ikke Tilfældet, og jeg tør nok betegne en saadan Historie med det Ord, den fortjener, som en aabenbar Usandhed. Skjøndt jeg nu ganske vist indrømmer, at den Kredit, som Hørebladene staa i, naar der er Tale om, hvad Venstre eller Venstremænd have sagt, er af den Befæffenhed, at man i Almindelighed omtrent kan lade Fem være Lige over for deres Fremstillinger af Folkemøder, uden at bekymre sig om, hvor meget der er sandt deri og ikke, kan det dog af og til være nødvendigt at stoppe dem. Dels af den Grund, dels fordi det overhovedet er bedst, at det idag kommer frem saa fyltdigt som muligt, hvad jeg har sagt, og hvad der er rigtigt i, hvad jeg har sagt ved Valgbrevets Prøvelse med Hensyn til denne Sag, vil jeg fremsette følgende Bemærkninger: Jeg sagde altsaa i Anledning af, hvad der passerede i Årsens: „Det er ingenlunde mig eller nogen af mine Meningsfæller, der kom til Årsens og begyndte at ville intimidere Kredsen med Trusler om, at, hvis den ikke valgte en Venstremænd, vilde den ikke faae en Sernbane, lige saa lidt som vi overhovedet have brugt Sernbanesagen til at fræmme Kredsen fra at vælge en Høiremand. Det er Noget, som har